

OMDAT IK NIET WOU KUSSEN

Leesexemplaar

Omdat ik niet wou kussen

Guy Didelez

Eerste druk: februari 2012

Vijfde druk: juli 2018

© 2018, Guy Didelez, Hatice Ava en Van Halewyck
Van Halewyck maakt deel uit van Pelckmans uitgevers nv
www.pelckmansuitgevers.be
Brasschaatsteenweg 308, 2920 Kalmthout, België

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, op welke wijze ook, zonder de uitdrukkelijke voorafgaande en schriftelijke toestemming van de uitgever, behalve in geval van wettelijke uitzondering. Informatie over kopieerrechten en de wetgeving met betrekking tot de reproductie vindt u op www.reprobel.be.

All rights reserved. No part of this book may be reproduced, stored or made public by any means whatsoever, whether electronic or mechanical, without prior permission in writing from the publisher.

D/2018/7104/76

ISBN 978 94 6131 876 3

NUR 284

vanhalewyck.be

 [vanhalewyck](https://www.facebook.com/vanhalewyck) [vanhalewyck](https://twitter.com/vanhalewyck) [van_halewyck](https://www.instagram.com/van_halewyck)

GUY DIDELEZ
HATICE AVA

OMDAT IK NIET WOU KUSSEN

Hoe mijn leven in drie seconden
op z'n kop gezet werd ...

Van Halewyck

Zondag 14 februari 2010. Valentijn. Een dag waarop de meeste koppeltjes elkaar smachtend zitten aan te staren. Niets voor mij. Een lief moet je elke dag graag zien. Papa zou het trouwens besterven als hij wist dat er een vriendje in mijn leven was.

Dus zit ik die zondagavond samen met mijn twee zussen en twee van mijn talloze nichten op mijn kamer. Het is er warm, er is weinig ruimte en we hebben elkaar geen geheimen te vertellen. Maar jonge meisjes zitten nu eenmaal graag apart, zodat ze ongestoord kunnen giechelen.

Ebru, mijn oudste zus die al twintig is en zes jaar ouder dan ik, is druk in gesprek met Gonül, haar lievelingsnicht. Ze hebben het over zonnebrillen. Belachelijk natuurlijk, want we zijn half februari en de lucht ziet er zo grijs uit als een gepensioneerd olifant. Ik ben er zeker van dat het vanavond nog zal sneeuwen, want ik heb koude voeten. Als ik koude voeten heb, sneeuwt het altijd.

Ilayda, mijn andere zus die twee jaar ouder is dan ik, zit samen met háár lievelingsnicht op het bed. Hoewel ik maar twee, hooguit drie meter verder achter mijn computer zit, hoor ik niet waarover zij het hebben. Het interesseert mij ook

niet. Weinig van wat Ilayda zegt, interesseert mij. We zijn zo compleet anders dat het een klein wonder is dat wij uit hetzelfde nest komen.

Zelf voel ik me niet zo happy. Misschien heeft het met dat grauwe, troosteloze weer te maken; misschien met de verveling. Ik weet niet hoe lang die vier achter mij nu al over keistomme dingen zitten te leutereren. Ik krijg het er in elk geval flink van op de zenuwen. Liefst van al ging ik naar het pleintje in de buurt om daar te voetballen. Ik kick op alle sporten, maar voetbal is de max. Ik ben de beste meisjesvoetbalster uit de hele buurt. Ik ben zo klein dat ik overal tussendoor glibber. Mocht ik op een grasveld spelen in plaats van op het geasfalteerde pleintje, dan leek ik wel een paling in 't groen.

Omdat het getater achter mij nog eindeloos kan doorgaan, stuur ik mijn vrienden wat Facebookberichtjes. Ik ben een echte Facebookfreak, heb honderden vrienden en zit soms uren aan een stuk op mijn computer te tokkelen. Heel wat leuker dan naar gesprekken over zonnebrillen te moeten luisteren.

Maar kijk, plots heeft Ilayda voor een keer een goed idee. 'Zullen we straks naar de Metropolis gaan?'

Kon slechter. Een goeie film gaat er altijd wel in en er is daar zo'n ruim aanbod dat er allicht wel iets bij is wat ik tof vind. Maar als we naar de bioscoop gaan, wil ik er mijn lievelingsnicht bij. Ik zie het al gebeuren... Ebru met Gonül, Ilayda met Azize en ik moederziel alleen.

'Ik wil Pelin mee!'

Hoewel Pelin nog maar elf is en dus nauwelijks een jaartje ouder dan Yusuf, die we natuurlijk niet meevragen omdat hij een jongen is en dus niet begrijpt waar meisjes van onze

leeftijd zoal mee bezig zijn, heeft niemand er problemen mee. Integendeel. Ebru neemt haar gsm en belt haar onmiddellijk. Pelin ziet zo'n filmavondje wel zitten. Ze mag van haar ouders en belooft zo snel mogelijk naar ons te komen, maar ze moet met de tram. Omdat zij op het Antwerpse Zuid woont en wij op het Kiel kan het nog een poosje duren. Ik tokkel dus maar voort op m'n computer en luister met een half oor naar gesprekken over nagellak en kouwe kak. Na een kwartier of zo vliegt Ilayda plots op me af. 'Zie je dat niet vallen?!'

Ze raapt een papiertje van de grond dat naast de computer ligt en waarop een of andere berekening staat. Met haar vlakke hand kletst ze het kwaad op het te kleine bureau.

Ik haal mijn schouders op. Ilayda is geboren met een poets-complex. Iedere keer als ze een papiertje, een stofje of zelfs maar een kruimeltje op de grond ziet, vliegt ze ernaartoe om het op te ruimen. Ze vindt het verschrikkelijk dat ik dat complex niet met haar deel en een echte sloddervos ben. Zelf vind ik het fantastisch om haar te pesten. Als ik de tafel afveeg, zorg ik altijd dat er wat kruimels op de grond vallen. Zo hoeft ze zich nooit te vervelen.

Ze blijft intussen op me afgeven. Ze moet toch aan de anderen laten zien dat ze twee jaar ouder en dus o zo volwassen is:

'Waarom doe je toch zo? Wij zitten hier met zijn vieren gezellig te kletsen en jij stuurt de hele tijd berichtjes naar je zogenaamde vrienden.'

'Dat zijn echte vrienden', snauw ik terug.

'Niemand heeft driehonderdzesenzestig echte vrienden. Op Facebook zégt iedereen wel dat hij bevriend is met iedereen, maar veel mensen hebben elkaar zelfs nog nooit gezien.'

Ik reageer niet en kijk naar Ebru. Die is de dagelijkse ruzies

tussen mij en Ilayda zo beu dat ze zich er niet mee moet. Ongetwijfeld zat ze op Valentijn liever bij Tarik, de jongen die ze al van in haar kindertijd zo knap vindt en met wie ze in mei gaat trouwen. Maar hoe vrij we ook zijn opgevoed en hoe westers we ons mogen voelen, toch zijn we tegelijk diepgelovige moslims. Contact met jongens is een van de weinige zaken waar papa streng op is. Zolang we geen trouwring dragen, mogen we uiteraard geen seks hebben, maar ook intieme etentjes zijn taboe.

Omdat ik intussen geen zin meer heb in een avondje film met mijn jongste zus erbij, sluit ik mijn computer af en sta op.

‘Ik voel me niet lekker. Ik ga niet mee.’

‘Ga je weer wat asociaal doen?’

Ik heb geen zin in een discussie, de zoveelste al met Ilayda, en loop zonder een woord te zeggen naar de deur.

‘Of is het omdat we Pelin hebben meegevraagd?’

‘Belachelijk. Ik heb zelf gevraagd of Pelin mag meegaan...’

Ik wil er zo weinig mogelijk woorden aan vuilmaken, maar in het deurgat moet ze toch nog een laatste sneer geven.

‘Als we Meryam hadden gevraagd, zou je wel gaan.’

Misschien heeft ze nog gelijk ook. Meryam is mijn allerbeste vriendin. Na de lagere school zijn onze wegen uit elkaar gegaan. Zij gaat nog altijd op het Kiel naar school, terwijl ik voor een sportopleiding gekozen heb, elke dag met de tram van het Kiel naar Deurne moet en meer dan een uur onderweg ben. Omdat we maar honderd meter van elkaar wonen, zien we elkaar gelukkig nog altijd dagelijks. Toch wonen we niet in dezelfde straat. Meryam woont in de Schijfstraat, terwijl ik in het steegje woon dat daar parallel mee loopt en waar maar een tiental huizen staan. Je kunt dat steegje via een korte doorsteek in de Schijfstraat bereiken of

je kunt ook doorlopen naar de daarachter gelegen wijk. Met Meryam heb ik altijd ongelooflijk veel lol. Ze heeft dezelfde absurde humor als ik. Soms spelen we De Grote Herkenningstruc en beginnen als twee zotten te wuiven naar iemand die aan de overkant van de straat loopt, net ver genoeg zodat hij of zij ons niet perfect kan zien. Het werkt altijd. Keer op keer begint de persoon in kwestie terug te wuiven en lachen wij ons een breuk.

Maar op dit ogenblik voel ik meer voor De Grote Verdwijndan voor De Grote Herkenningstruc. Zonder er nog woorden aan vuil te maken, loop ik de trap af en ga naar beneden.

In de keuken maakt mama Turkse gebakken rijstpudding. Hoewel ik geen grote eter ben, vind ik dat wel lekker. Papa is er verzot op. Je weet altijd wanneer hij eraan begint, maar nooit wanneer hij ermee stopt.

‘Ik voel me niet goed’, vertrouw ik mama toe. ‘Ik heb zo’n raar gevoel in mijn buik. De anderen gaan vanavond naar de bioscoop, maar ik denk niet dat ik meega...’

Mama is niet eens verwonderd. Ze kent haar jongste dochter intussen wel. Ik ben altijd een speciaal geval geweest. Mijn stemmingen kunnen harder schommelen dan een oceaanboot in volle storm.

‘Ga een luchtje scheppen’, stelt ze voor. ‘Hier is geld om brood te halen. Dan heeft papa al wat om morgen mee te nemen naar zijn werk, want we hebben niet veel meer in huis.’

Ze geeft me wat kleingeld. ‘Als je toch buiten bent, mag je ook twintig euro afhalen voor je zussen die naar de film willen.’

Geen probleem wat mij betreft. De bakker en de bankautomaat liggen hooguit tweehonderd meter van elkaar.

In de spiegel in de gang bekijk ik mezelf. Eigenlijk zie ik er

precies uit zoals ik er wil uitzien. De perfecte emo-look: mager gezicht, donkere kleding, lichtblond geverfd haar met een lok die één oog bedekt, skinny jeans, bleke huid, polsbandjes en last but not least, mijn witte Vans, mijn gloednieuwe en hagelwitte skateschoenen waar ik verzot op ben en waar ik heel sportief mee oog.

Eigenlijk ben ik er wel trots op dat ik er - in tegenstelling tot Ilayda en Ebru, die een veel donkerdere huid en zwart haar hebben - helemaal niet Turks uitzie. Het is wat raar met mij. Ik heb altijd het gevoel tussen twee culturen te hangen. Ik ben in België geboren en voel me heel westers. Mij zul je geen hoofddoek zien dragen of volgzaam achter een man aan zien dribbelen. No way! Tegelijk ben ik er diep in mijn hart ook heel trots op om Turkse en moslima te zijn. Zo volgde ik als kind trouw de Koranschool. Elke vakantie trok ik er voor een hele week naartoe, zodat ik op korte tijd veel Koran-teksten uit het hoofd kende. Ik bleef daar met andere meisjes slapen en vond het er best gezellig.

Ook voor de rest volg ik de regels van de Koran. Zo ga ik geregeld naar de moskee, houd mij aan de voorschriften van de ramadan, eet geen onrein voedsel en wil ik voor m'n huwelijk absoluut geen seks, allemaal dingen die je niet zou zoeken achter een meid met een emo-look die dan ook nog kan voetballen als de beste...

Buiten is het schemerdonker. Ik kijk eens naar mijn horloge. Twintig over zes. De hele dag was er geen streepje blauw te zien en nu de avond is gevallen, begint de lucht zo mogelijk nog harder dicht te slibben. Er staat een zure wind die de koppeltjes die plannen hebben om Valentijn te vieren kennelijk terug naar binnen heeft geblazen.

De hele Schijfstraat ligt er verlaten bij.

Met mijn handen in de zakken van mijn jeans loop ik naar de Sint-Bernardsesteenweg. Omdat ik besloten heb om eerst geld af te halen en dan pas naar de bakker te gaan, draai ik daar naar links.

Bij het Shopping Center is een bank met daarvoor een bankautomaat. Hoewel het er op wekdagen altijd heel druk is, is het er nu volledig uitgestorven. Een paar duiven zitten boven in de dakgoot te wachten tot ze een klant hebben om op te schijten, want wat doen duiven anders dan dat? Op elk standbeeld willen ze zo vlug mogelijk hun visitekaartje droppen. Wat verder in de straat, aan de halte, staat een koppeltje te wachten op een tram die hen vermoedelijk naar een of ander knus restaurant zal voeren. Dichter bij me passeert een roodharige jongen met een sportzak in zijn hand. Verder is de hele straat zo dood als een pier. ‘t Kiel is een kleurdoos’, zingt Axl Peleman, maar dan toch niet op deze mistroostige Valentijnsavond.

Nadat ik een briefje van twintig uit de automaat heb gehaald en mama's bankkaart weer veilig heb weggestoken, loop ik naar de bakker aan de overkant van de straat. In de winkel is het gezellig warm. Er brandt een zacht, geelachtig licht en hoewel het al avond is, ruikt het er nog altijd een beetje naar ovenvers brood.

Ik bestel een brood en trakteer mezelf op een reep melkchocolade, zonder pistache, nootjes of welke rommel dan ook. Gewoon, the right stuff. Ik vind dat ik dat wel verdiend heb na mijn tochtje door dit gure winterweer. Mama verwacht trouwens niet anders van mij. Als ik naar de bakker ga, doet ze er altijd wat extra geld bij, zodat ik iets voor mezelf kan kopen.

Ik krijg geen zakgeld, maar als ik iets nodig heb, vraag ik dat gewoon aan mama of papa. Ze geven me dan geld of het ding in kwestie. Soms denk ik wel eens dat ik – als ik alles optel – meer zakgeld krijg dan de meeste jongeren van mijn leeftijd. Waarom zou ik dan iets aan het systeem willen veranderen? Ik ga weer naar buiten, steek de Sint-Bernardsesteenweg over en loop de Schijfstraat in. Plots hoor ik stappen achter mij. Automatisch kijk ik om. Tot mijn verbazing zie ik dat het de roodharige jongen is die me eerder al in de buurt van de bankautomaat gepasseerd is. Hoe kan dat nu? Hij liep me toen in de andere richting voorbij. Hoe kan hij zich dan nu achter mij bevinden? Is hij op zijn stappen teruggekeerd? Of stond hij me hier of daar verscholen op te wachten? Omdat ik me niet op mijn gemak voel, begin ik wat vlugger te stappen. Zinloos natuurlijk. In geen tijd heeft hij me bijgebeend en blijft op mijn hoogte hangen.

‘Ça va?’ vraagt hij met een zwaar Antwerps accent.

Shit! Wat wil die kerel van mij?

Ik antwoord niet, en gluur vanuit mijn ooghoeken even naar hem. Geen twijfel mogelijk: het is de kerel van daareven. Ik realiseer me nu pas dat hij een wit vest met een kap draagt waaronder ik zijn ros, naar voren gekamd haar duidelijk kan onderscheiden. Ook voor de rest ziet hij er met zijn dikke lippen, zijn stoppelbaard en zijn bleek, sproetig vel niet direct uit als een date die je in een donkere, verlaten straat wilt ontmoeten. En donker en verlaten is het in de Schijfstraat. De wolken hangen als een grijs en strakgespannen deken in de lucht en de wind lijkt de mensen te gijzelen. Nog altijd is er niemand buiten.

‘Verlegen of wat?’ schrikt hij me uit mijn gedachten op.

Van onder de witte kap kijkt hij me aandachtig aan. Ik schat

hem zo'n jaar of zestien, zeventien.

'Nee. Ik ken u niet.'

'Wil je me dan niet beter leren kennen?'

'Nee.'

Wat wil die pipo? Waarom spreekt hij me aan?

Maar voor ik nog maar kan denken, grijpt hij me met zijn handen bij mijn achterhoofd vast en trekt me naar zich toe.

In een flits zie ik de dikke, vieze lippen op me afkomen.

Het bezorgt me zo'n geweldige adrenalinestoot dat ik hem met alle kracht in mijn pezige lijf van me afduw. Ondanks het feit dat hij zo'n tien tot vijftien centimeter groter is dan ik, lukt dat aardig.

Het volgende ogenblik is alles heel verward. Ik heb geen pijn, maar plots lijkt het of m'n hals nat is. Ik voel eraan. Als ik mijn hand terugtrek, zie ik... Fuck, mijn vingers zitten helemaal onder het bloed! Het spuit uit een kleine diepe wond in mijn hals. Ik begrijp niet wat er gebeurd is, zie alleen hoe die weggeduwde jongen zijn rug al naar me gedraaid heeft en er doodgemoedereerd vandoor gaat.

'Wat heb je gedaan?' roep ik hem niet-begrijpend na.

Hij kijkt even over zijn schouder en ik zie zijn ijsskoude ogen. Zonder een woord te zeggen, trekt hij de kap wat dieper over zijn hoofd en vervolgt rustig zijn weg, verder de Schijfstraat in.

Pas dan voel ik een hevige, snijdende pijn in mijn nek. Ik snap nog altijd niet wat er gebeurd is. Heeft hij me gestoken? Waarmee dan wel? Met een mes? Een schroevendraaier? Had hij dat wapen al in zijn hand toen hij mijn hoofd vastgreep? Ik merk hoe mijn schouder en mijn hele bovenarm onder het bloed zitten. Als ik opnieuw in paniek naar de wond in mijn hals grijp, voel ik het bloed klokken

onder mijn vingers. Het loopt over mijn handen en mijn polsen zomaar de mouw van mijn jas in, waar het eerst warm en dan koud en plakkerig aanvoelt.

Doodkalm vervolgt de rossekop zijn weg. Terwijl ik met mijn ene hand het brood vasthoud en met mijn andere in paniek op het gutsende bloed blijf duwen, kiest hij voor de doorloop naar onze steeg. Een gewone jongen met een wit vest en een sportzak in de hand, zoals er misschien nog tientallen andere gewone jongens in de stad rondlopen. Misschien knikt hij in het voorbijgaan vriendelijk naar een van de burens die er nooit een gevaarlijke gek in zal herkennen.

Ik blijf niet-begrijpend staan. Het lijkt alsof ik op een bal ben getrapt die onder mijn voeten is weggeschoten.

Onwillekeurig doet de wond me denken aan de open-gedraaide kraan waaronder ik als kind mijn hand soms stak. Hoe harder ik duwde, hoe harder het water tegen mijn handpalm drukte. Toch lijkt de stuwing intussen een klein beetje verminderd.

Ik zie hoe aan de overkant, een heel eind verder in de straat, een man zijn huis uit komt.

‘Help!’ roep ik zo hard ik kan. ‘Ik ben gestoken!’

Het lijkt of mijn keel is dichtgeknepen. Veel meer dan een hese reutel komt er niet uit. De man trekt de deur achter zich dicht en stapt zonder me te horen de andere richting uit, zijn hoofd naar beneden vanwege de zure wind.

Ik kijk opnieuw naar mijn bebloede hand. Ik heb al betere ingevingen gehad. Het lijkt of mijn maag binnenstebuiten wordt getrokken. De hele wereld begint te draaien en ik moet me vasthouden aan de gevel van het huis waarvoor ik me bevind.

Shit! Ik moet ergens aanbellen. Het maakt niet uit bij wie ik

terechtkom. Iemand moet mij helpen.

Ik druk een bebloede vinger op de belknop en duw zo hard ik kan. De bel schelt zo luid dat ik ze tot op straat kan horen.

Terwijl ik met mijn rug steun zoek tegen de gevel blijf ik de wond zo goed en zo kwaad mogelijk dichtknijpen.

Ik wacht en wacht en wacht. Vraag me niet hoe lang, want elke seconde duurt een eeuwigheid. Er komt niemand opendoen. En ondertussen loopt het bloed maar verder over mijn hand.

Meryam, schiet het door mijn hoofd. Zij woont nauwelijks zes, zeven huizen verder.

Toch lijkt het makkelijker dan het is. Als ik naar haar huis wankel, lijk ik plots in het ijle te stappen. Alsof ik in een geweldige en onzichtbare put trap. Ik val op de grond, het brood onder mij. Toch wil ik het niet lossen. Het moet naar mama, denk ik alsmaar. Zij heeft me om brood gestuurd.

Aan papa denk ik op dat ogenblik niet.

Ik probeer weer recht te krabbelen, maar dat is heel moeilijk met één hand in m'n hals en de andere om het brood geklemd. Ik duizel de hele tijd en er is ook een raar geluid in m'n kop. Alsof er gaten in m'n hersenen zitten, waar de wind doorheen fluit.

Maar ik moet voort. Ik moet naar Meryam. Zij zal me helpen. Met een haast bovenmenselijke inspanning slaag ik er toch in om op te staan. Het lijkt alsof er een dun plastic vel over een afgrond is gespannen. Bij elke stap kan ik erdoor schieten. Ik moet soms met twee handen steun zoeken aan vensterbanken en gevels, waarna ik één hand snel weer naar de wond breng. En intussen heb ik de broodzak nog altijd op een of andere onmogelijke manier vast. Als het brood valt, ben ik dood, flitst het door mijn hoofd.

Maar het brood valt niet en ik slaag erin Meryams huis te bereiken. Ik druk een vuile bloedveeg op de bel. Dan is het wachten. Wachten op Meryam die me zal redden. Wachten, wachten, wachten. En de hele tijd probeer ik me op m'n trillende benen staande te houden.

Het duurt heel lang. Is er niemand thuis? Raar. Meryam stuurt me altijd een sms'je als ze onverwacht weg moet. Ik heb niks van haar ontvangen. Even meen ik een vage schim achter het deurglas in de gang te zien, maar misschien ligt het aan mijn ogen. Ik zie alles als door een waas en kan vormen en kleuren nog nauwelijks onderscheiden.

Omdat ik niet kan blijven wachten tot ik helemaal leeggebloed ben, strompel ik verder. Er zit nu nog maar één woord in mijn hoofd: huis. Ik moet mijn huis bereiken. Ik mag nergens nog aanbellen, anders gaat er nog meer tijd en bloed verloren. Time is money, zeggen de mensen. In mijn geval klopt daar niets van. Time is blood. Hoe langer ik treuzel, hoe minder bloed er blijft om te leven. En dus probeer ik, het brood nog altijd tegen me aan geklemd, de honderd meter die Meryams huis van het mijne scheiden te overbruggen.

Al na vier, vijf meter kan ik het brood niet langer vasthouden. Het glijdt krachteloos uit mijn handen en valt op de grijze straattegels. Ik wil me vooroverbuigen om het op te rapen, maar op dat ogenblik lijkt het plastic vel onder mijn voeten te scheuren. Ik knik door mijn knieën en grijp me vast aan de vensterbank van het huis waarvoor ik me bevind. Precies op dat ogenblik trekt Meryam boven een raam open.

'Hatice, wat is er?'

'Help mij', is alles wat ik nog kan zeggen.

Meryam zag me nog nooit eerder aan vensterbanken hangen.

Ze vindt het een tof spelletje. Weer eens wat anders dan De Grote Herkenningstruc. Met haar stralendste glimlach kijkt ze me lachend aan.

‘Wat zeg je?’

Dan kunnen mijn handen het gewicht van mijn frêle lichaam niet meer houden en glijd ik de grond op. Alles wordt grijs.

Als ik mijn ogen weer opendoe, is Meryam nog niet beneden. In plaats daarvan staat Erwin voor mij, een gepensioneerde politiemans die in de Schijfstraat woont. Van in onze steeg kan ik zijn tuin zien.

Even lijkt het of ik door een glas kijk waarin een bruistablet wordt opgelost. Dan pas dringt het tot me door dat het verdomme beginnen sneeuwen is. Raar dat de wereld niet even stil blijft staan terwijl ik hier aan het creperen ben.

‘Zeg maar niks’, fluistert Erwin. ‘Blijf gewoon liggen.’

Ik hoor hem wel, maar de woorden dringen niet tot me door. Ik kijk naar de sneeuw rondom mij die rozig kleurt. Alsof ik in een decor voor de opnamen van een of andere surrealistische videoclip ben beland. Maar ik wil niet in een videoclip, ik wil naar huis. Ik probeer op te staan. Erwin legt zijn hand op mijn voorhoofd en kijkt me dwingend aan.

‘Doe dat nu vooral niet.’

Liggen lijkt een beetje sterven. Ik wil niet sterven, ik wil dit overleven en dus begin ik voor de vuist weg een paar gebeden op te zeggen die ik in de Koranschool uit het hoofd heb geleerd. Mijn leraar had het me toen op het hart gedrukt:

‘Elke islamiet moet die gebeden uit het hoofd kennen, zodat ze in geval van nood als recepten voor een heilzame genezing opgezegd kunnen worden.’

En dus prevel ik de woorden die ik in mijn geheugen heb

geprent: 'In naam van God, de Barmhartige, de Genadevolle, de heer van de mensheid en alles wat bestaat...'

Volgens mijn geloof zullen er nu engelen aan mijn zij verschijnen. Ze zullen me ondersteunen en beschermen en optillen naar hogere sferen. Maar ik kom helemaal niet in hogere sferen terecht, ik blijf plat op mijn rug liggen, starend naar Erwin, die niets begrijpt van mijn Arabische gepevel.

'Sorry, ik versta je niet...'

'U alleen aanbidden wij...'

'Wees maar rustig...'

'Leid ons op het rechte pad...'

'Je hoeft me niks te zeggen...'

'Niet dat van hen op wie toorn is neergedaald...'

Hoewel ik er niet in slaag om de samenhang tussen de teksten te vinden en enkel wat losse flarden kan declameren, geeft het bidden op zich me een geruststellend gevoel. Alsof ik me beschermd weet door een hogere macht. En kijk, plots wordt mijn gebed verhoord en zie ik een engel verschijnen.

Een engel met donker haar en een Marokkaans gezicht.

'Meryam!'

Ze heeft een jas om haar magere schouders geslagen en kijkt me vol ontzetting aan.

'Wat is er gebeurd?'

'Boze inblazingen willen ontbinden...'

Wat ik zeg houdt allang geen steek meer. Ik weet zelfs niet of er nog woorden uit komen. Ik klamp me alleen vast aan die flarden tekst die door mijn hoofd vliegen als hopeloos krijgsende meeuwen.

'En van het kwade van de benijder wanneer deze benijdt.'

Dit zijn geen recepten meer die tot genezing moeten leiden, dit is een gigantische omelet geworden, waarin alles door

elkaar geklutst wordt. Hoe goedbedoeld ook, ik kan me niet langer dan een paar seconden op de woorden concentreren. Dan dommel ik weg om er nog geen tel later een nieuw stuk tegenaan te kwakken dat met het vorige niets te maken heeft. Intussen stelt Erwin Meryam duizend vragen.

‘Ken je haar?’

‘Mijn vriendin.’

‘Hoe is ze hier beland?’

‘Ik weet het niet.’

‘Een ongeval?’

‘Ik heb geen auto gezien.’

‘Ook niet gehoord?’

‘Nee.’

‘Voetgangers in de straat?’

‘Ook niet.’

‘Dat bloed moet toch ergens vandaan komen?’

Hij stopt met praten en voelt met zijn handen door mijn haar, dat plakt van het geronnen bloed. Ik realiseer me vaag dat hij op zoek is naar de wond. Ik probeer mijn hand naar mijn hals te brengen, niet om het bloed te stelpen want daar heb ik de kracht niet meer voor, maar gewoon om te wijzen wat de oorzaak is, maar ook dat lukt niet. Ergens halverwege blijft ze willoos hangen en zakt dan weer.

Meryam probeert hem intussen gerust te stellen.

‘De sneeuw ziet minder rood. Het bloeden is verminderd.’

Ze heeft gelijk. Het bloed sijpelt nu gezapig uit de wond. Een heel verschil met het spuiten van daarstraks. Maar misschien bewijst het alleen maar dat samen met mijn krachten al veel te veel bloed verloren is gegaan.

‘Haar ouders?’ vraagt Meryam.

‘Waar wonen die?’

‘Hierachter!’

Zonder zijn antwoord af te wachten, spurt ze weg.

Even nog probeer ik mijn gedachten te ordenen. Waarom vraagt Erwin aan Meryam waar mijn ouders wonen? Ben ik door al het bloed onherkenbaar geworden?

Een antwoord is er niet meer bij. Het wordt me allemaal te veel. De wereld wordt wazig, dan zwart.

‘Volhouden, Hatice.’

Van heel ver weg hoor ik de stem die ik op dit ogenblik het liefst van al wil horen.

‘Je haalt het wel.’

Papa! Hij zit naast me en heeft mijn hand vast. Zijn hand geeft zoveel warmte dat ik de sneeuw en de koude straattegels even niet meer voel.

Niet zonder moeite trek ik mijn ogen open. Ik krijg een schok. Papa is niet alleen. Achter hem staat een haag van mensen. Ik moet lang bewusteloos geweest zijn, want het lijkt of het hele Kiel intussen rond mij verzameld is. Mijn broertje, Ilayda, Ebru, mijn nichten, mijn mama, maar ook een hoop mensen die ik veel oppervlakkiger ken: burens, kennissen, zelfs mensen die ik enkel af en toe eens in de winkel zie. Allemaal kijken ze me ernstig en bezorgd aan. Ik kan niet horen wat ze zeggen, maar hoor wel hun stemmen gonzen. En boven dat gegons uit hoor ik Ilayda hartverscheurend huilen.

Gek dat juist zij zo’n verdriet heeft, zij die altijd kritiek op me heeft. Hoewel we elkaar altijd in het haar zitten, heb ik eensklaps zo hard met haar te doen dat ik haar dicht bij mij zou willen voelen.

‘Wat is er gebeurd?’ wil papa weten.

Ik wil antwoorden, maar krijg geen woord uit mijn keel. Papa verstevigt zijn greep.

'Je gaat het halen. Je bent een sterk meisje. Mijn meisje...'

Ondanks al mijn miserie doet het goed hem zo bezig te horen. Papa doet altijd heel stoer. Hij is een kleine, geblokte rambo met een teveel aan energie, een teveel aan woorden en schrik voor stilte en zijn eigen gevoelens. Hij bedoelt het goed, maar kan heel opvliegend zijn. Het geeft me een ontzettend warm gevoel om onverwacht die tedere kant van hem te mogen zien. Meer nog dan anders hou ik van hem. Jammer genoeg kan ik me niet eens tegen hem aan drukken. Ik kan nauwelijks mijn ogen openhouden, zo moe ben ik. Is doodgaan zo eenvoudig? Gewoon ontzettend moe zijn en alle energie uit je lijf voelen verdwijnen?

Maar ik wil niet dood. Ik ben nog veel te jong. Ik moet nog zoveel meemaken. En ik wil zeker niet dood als er tientallen mensen op staan te kijken. Hulpeloos glijdt mijn blik langs de menigte. Met een asgrauwe kleur op zijn gezicht staart Yusuf naar mij en al dat bloed. Hoewel hij nog maar tien is, geeft hij geen krimp. Net als papa wil hij graag stoer doen en zijn gevoelens verbergen. Misschien doet hij er later een half leven over om die gevoelens toch weer te durven toelaten? Zoals altijd staat mama op de achtergrond. Ze houdt niet van de eerste rij, mijn mama. Haar lippen bewegen bijna onmerkbaar. Misschien zegt ze iets tegen mij, maar ik kan haar niet verstaan want er zit een vreemd geruis in mijn kop. Misschien ook prevelt ze net als ik gebeden als recepten die mij moeten genezen: 'In naam van God, de Barmhartige, de Genadevolle, de heer van de mensheid en alles wat bestaat...'

Maar de Barmhartige laat vooralsnog niet veel van zich horen. Integendeel. Ik voel hoe de onrust onder de

omstanders toeneemt. Sommige mensen proberen naar voren te dringen, maar ze worden op afstand gehouden door Meryams vader.

‘Geef haar ruimte. Ze moet kunnen ademen!’

Wanneer een dikke vrouw die ik niet ken een stap naar achteren zet, zie ik in een flits de gezichten van Siebe en Jonas, een tweeling van mijn leeftijd die om de hoek woont. Ze kijken zo intriest en machteloos voor zich uit dat ik medelijden met hen krijg.

Het komt allemaal wel in orde, schreeuwen mijn gedachten, maar ik weet niet of het ooit echt weer in orde komt en of ik samen met hen en Meryam nog knettergek over straat zal kunnen lopen.

‘Waar blijft die ambulance, verdomme!’ hoor ik een stem. Ik weet niet wie het gezegd heeft, maar zie wel dat er heel wat mensen zenuwachtig met een gsm rondlopen. Toch, ondanks alle paniek en alle drukte, is het een rare vorm van troost dat de waanzinnige steekpartij zo dicht bij mijn huis gebeurd is en dat ik me omringd weet door mijn familie en een hoop mensen uit de buurt. Het moet veel erger zijn om moederziel alleen dood te bloeden.

Dan hoor ik het geluid van een sirene die snel dichterbij komt. Er zijn inmiddels al zoveel mensen dat ze ook op de rijweg staan. Ze deinzen achteruit en maken rommelig plaats. Het blauwe zwaailicht kleurt de sneeuw, die in een dun laagje is blijven liggen, keer op keer hemelsblauw en ik moet onwillekeurig aan ons zwembad in Adana denken.

Twee verplegers springen de mug uit en lopen op me toe.

‘Waar blijft die fucking ambulance?’ hoor ik een jonge Marokkaan op de achtergrond sakkeren. De verplegers reageren er niet op. Ze buigen zich bezorgd over mij. Papa

ruimt plaats. Hij lost zijn hand en staat op.

‘Waar komt al dat bloed vandaan?’ vraagt een van de mannen. Hij is verrassend jong en ziet er niet uit alsof hij al veel mensen van de dood gered heeft.

‘Een auto-ongeval?’ vraagt de tweede verpleger.

Papa staat er hulpeloos bij. Hij wou dat hij het antwoord wist.

Omdat er mannen aan mijn kleren frunniken, steun ik even op mijn ellebogen. Ik wil zien wat ze van plan zijn. Ik schrik. Mijn gloednieuwe, hagelwitte Vans zitten helemaal onder het bloed en zijn rijp voor de vuilnisbak.

‘Blijven liggen!’ hoor ik een stem. Ik weet niet eens wie er aan het woord is.

Intussen wordt het publiek alsmaar ongeduldiger.

‘Waar blijft die ambulance, verdomme!?’

‘Een schande! Het is zondagavond, er is geen kat op straat en er zijn geen files!’

‘Ze bloedt dood! Ze heeft zeker al drie vierde van haar bloed verloren!’

Ik weet niet of ik dat laatste letterlijk moet nemen, maar samen met de andere paniekreacties is het niet van de aard om mij rustiger te stemmen. Ik mis papa’s hand nu ook heel hard. Het gaf me zo’n veilig gevoel dat hij me vasthield.

De verplegers reageren niet op al die kritiek. Ze doen naarstig voort met hun werk, wat dat dan ook mag zijn. Ik vermoed dat ik weer wegdommel, want als ik wakker word, zit er een bloeddrukmeter om mijn arm en hoor ik opnieuw een sirene.

‘De ambulance.’

‘Dat ging tijd worden!’

De wagen stopt net achter de eerste. Twee andere verplegers rennen op me toe. Ze hebben een brancard mee.

‘Voorzichtig! Ze heeft veel bloed verloren’, zegt die met zijn jonge gezicht. Ondanks zijn leeftijd heeft hij duidelijk de leiding.

Ik voel hoe ik opgetild word en op de draagbaar word gelegd. Hoewel ik nu omringd ben door verplegers buigt papa zich snel over mij.

‘Het komt allemaal in orde. Jij bent sterk. Jij haalt dit wel.’

Hij glimlacht, maar onder zijn glimlach voel ik de twijfel.

Het volgende ogenblik zwalpt de lucht heen en weer en word ik in de ambulance gedragen. Ik hoor hoe papa me achterna wil. Een van de verplegers springt de ziekenwagen uit.

Terwijl de anderen de deuren sluiten begint hij met papa te praten. Ik hoor nog net het woord ‘Sint-Vincentius’ vallen.

Dan verstommen alle geluiden die van buiten komen en lijkt de sirene nog harder te loeien. Door de raampjes zie ik het blauwe licht telkens opgloeien en dan weer afzakken. Het heeft iets onwezenlijks en beangstigends tegelijk: die mannen met hun bezorgde blauwe gezichten die gejaagd de hele toestand bespreken. Tegelijk valt er ook een spanning van me af. Alsof ik nu voor niets meer wakker hoeft te blijven. Ik durf eindelijk mijn ogen te sluiten en hoor niet meer dan wat flarden van het gesprek.

‘...Heel veel bloed verloren...’

‘...Blijvende letsels...’

‘...Waar zit de wond? We moeten de wond vinden...’

Terwijl twee van de mannen tegen elkaar praten en tegelijk aan me zitten te frunniken, buigt de derde zich over mij. Hij schudt me zachtjes.

‘Niet slapen. We moeten eerst weten hoe je heet.’

‘Ava. Ava Hatice.’

Opnieuw spreek ik zo stil dat ik nauwelijks mijn eigen stem

kan verstaan. Maar de man hangt zo dicht met zijn gezicht bij het mijne, dat het geen probleem vormt.

‘Hoeveel jaar ben je?’

‘Veertien.’

‘En je gewicht?’

In plaats van te antwoorden, sluit ik mijn ogen. Straks vraagt die druiloor mijn schoenmaat nog. Weet ik veel dat ze dat gewicht omwille van de medicatie en de verdooving moeten weten. Hij geeft me een zacht klapje op mijn wang.

‘Nu niet slapen! Zeg iets.’

‘Ambulance.’

Het is het eerste wat ik kan bedenken. Hij houdt zijn vingers bij mijn rechteroor, knipt ermee.

‘Draai je hoofd in de richting van het geluid.’

Ik probeer het. Hij knikt goedkeurend.

‘En nu naar de andere kant.’

Hij houdt zijn hand bij mijn linkeroor en knipt opnieuw. Hoewel het me ongelooflijk veel moeite kost, probeer ik opnieuw te gehoorzamen.

‘Fantastisch!’

Terwijl hij bezig is, is een van de anderen nog altijd op zoek naar de wond.

‘Waar komt dat bloed vandaan?’ hoor ik hem zeggen.

‘Uit haar hals.’

Op hetzelfde moment zie ik hoe een andere verpleger een doekje tegen het gaatje in mijn hals houdt. Ik zie het, maar ik voel niks. Het lijkt alsof ik helemaal gevoelloos ben.

De eerste verpleger snapt er niks van. ‘Hoe kan dat nu: zo’n klein gaatje? En het bloedt nauwelijks. Ze moet nóg wonden hebben, dat kan niet anders!’

Hij zet een schaar in mijn broek en begint te knippen. Ik voel